

de l'Aigua i la Ruta del Ferro i de l'Aigua. Amb aquests dos nous elements, l'Ajuntament s'ha proposat reivindicar el passat de la vila ripollesa, tan vinculat a l'ús de l'aigua i del metall.

LA SELVA

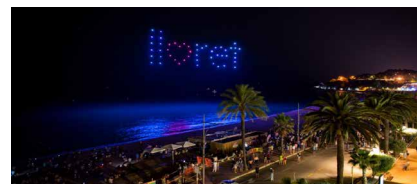
Text > JOAN DOMÈNECH

Lloret: Drone Festival | Cal deixar constància que l'estiu passat la vila turística va ser pionera en una nova modalitat d'atracció, ja que va ser la seu del primer festival de drons, promogut per l'empresa catalana Flock Drone Art. Tots els divendres del mes d'agost, a dos quarts d'onze de la nit, sobre la platja lloretenca es va poder veure un espectacle totalment nou, que combinava una atrevida coreografia amb llums, colors i música. En certa manera, aquesta exhibició va substituir els focs artificials de la Festa Major, amb l'avantatge que no deixa residus i és respectuosa amb el medi ambient. L'Ajuntament de Lloret va voler compensar els problemes de la pandèmia i seguir sent capdavantera en el sector de l'oci amb una innovació de primera magnitud, que una gran quantitat de públic degudament situat

i controlat va poder contemplar des del primer dia. Sens dubte, aquesta oferta cultural complementària va ser elogiada unànimement.

Amer: els laboratoris Hipra | La COVID-19 va crear molts problemes arreu del món i va justificar la lluita per trobar una vacuna que preservés la integritat dels humans contra la mortalitat que es va produir en la primera envestida de la pandèmia. Darrerament ha sorprès favorablement la incorporació en aquesta campanya de la farmacèutica Hipra, amb seu a Amer. Aquesta empresa supera de llarg els dos mil treballadors i ha adquirit, darrerament, l'empresa GoodGut, situada al Parc Científic i Tecnològic de la Universitat de Girona, que es va crear el 2014 i va ser guardonada ja el 2019 per la seva capacitat d'innovació i, sobretot, per l'aportació femenina. La multinacional d'Amer ja ha iniciat les primeres fases de l'assaig clínic contra la COVID-19, i la seva vacuna podria entrar en joc cap a final d'any. L'empresa d'Amer, que comercialitza els seus productes a més de cent països i hi té diverses filials, dedica el 10 % de la facturació a la recerca, i se suma així al moviment per aturar el progrés del virus que tant preocupa arreu.

Arbúcies: el record de la nissaga dels Cabrera | El Consell Comarcal de la Selva intenta potenciar el llegat històric dels Cabrera com a producte turístic cultural. Es tracta d'aprofitar l'atractiu del patrimoni material i immaterial del vescomtat i oferir-lo als visitants que s'interessen pel territori i per la història dels seus habitants i dels qui n'han portat les regnes en temps remots. El Centre d'Interpretació del Vescomtat de Cabrera s'ha ubicat al castell de Montsoriu, lloc ja de per si emblemàtic, i forma part del projecte iniciat el 2017 amb fons europeus. També s'ha ampliat, en aquesta línia, el Museu Etnològic del Montseny, a Arbúcies, que acollirà el Centre de Divulgació i Investigació de la Batllia de Montsoriu. S'han integrat en aquest projecte tretze municipis que engloben trenta-vuit elements patrimonials, als quals se'n van afegint més. S'han creat, també, unes rutes que permeten seguir la petjada dels Cabrera.

>> Un moment del festival de drons celebrat a Lloret. (Foto: FLOCK DRONE ART)

GIRONINS A L'EXTERIOR

Text > JOACHIM CLOS, resident a Riom (França)

Vaig néixer a Blanes, però visc a França des de fa seixanta-dos anys, concretament des que en tenia setze. Això no impedeix que em senti ben català, tot i que quan visito la meua terra d'origen no puc evitar que se'm noti l'accent francès. El meu pare, que era lampista, havia viscut a Tolosa durant la Guerra Civil. Després va tornar una temporada a

Blanes, però la feina no li anava prou bé i, al cap d'un temps, va decidir marxar a Riom, al departament de Puèi Domat (Puy-de-Dôme), on vivien uns amics d'Hostalric. Allà sí que va trobar feina, i quan jo tenia setze anys vaig anar a viure amb ell. A Blanes jo ja havia après l'ofici, però no em va deixar treballar i em va apuntar a un centre de formació professional. Al cap de tres anys, després de treure'm un parell de certificats, vaig començar a treballar. Llavors ja estava plenament adaptat als costums francesos, no gaire diferents dels nostres si deixem de banda els horaris dels àpats: sempre dinen a les dotze del migdia i sopen a les set de la tarda.

Vaig conèixer la Raymonde, que l'agost del 1968 es va convertir en la meua dona, a la festa en què jo feia vint-i-tres anys. Vam tenir dos fills: en Raphaël, que va morir amb trenta-cinc

anys en un accident de moto, i en Jérôme, que ara en té cinquanta. La mort d'en Raphaël, no he acabat de superar-la mai, com tampoc la de la Raymonde, que va traspasar el 2012. Són desgràcies que marquen, com també el fet de patir diabetis des dels catorze anys. Algun dia escriuré un llibre explicant les meves vivències. Després de treballar durant molts anys, em vaig fer professor del meu ofici i, quan em vaig treure el títol a París, vaig tenir la sort de trobar feina a Riom. Em vaig jubilar abans dels seixanta anys i, tot i que m'enyoro força de Blanes i de Catalunya, a França soc prou feliç. Fa uns anys vaig conèixer la Chantal i ens agrada molt ballar. Vals, tango, salsa, el que sigui. Hi anem tres cops a la setmana, o almenys hi anàvem fins que va esclatar la pandèmia. Espero que ben aviat puguem tornar-hi.